

ఆదివారం. ఇంట్లో పిల్లలు
సినిమా ప్రోగ్రాం వేసారు.

“మేంకూడా వస్తాం మంచి సినిమా
సెలెక్ట్ చెయ్యరా అబ్బాయ్” అన్నారు అమ్మా
నాన్నా.

‘సకుటుంబంగా చూడగలిగే సినిమా
ఉళ్ళో ఏం వుందా’ అని పేపరు తిరగేసాను.
మహాత్తరమైన కథా వస్తువుతో, వినుత్పమైన
సెంటిమెంటుతో అన్ని వయసులవారిని అలరించే
మంచి కుటుంబగారా చిత్రం “తేనెహృదయాలు.”
దానికే బయలుదేరాం.

అదృష్టం బాగుండి టికెట్లు దొరికాయి.
టీ త్రాగి పిల్లలకి చాక్లెట్లుకొని హాల్లోకి ప్రవేశించే
చేను. నాకు ఒక ప్రక్క శ్రీమతి, రెండో ప్రక్క
అమ్మా నాన్నా కూచున్నారు. మా ప్రక్క పిల్లలు
ముగ్గురూ కూచున్నారు. నాకు ఇద్దరబ్బాయిల
తర్వాత ఓ అమ్మాయి సంతానం. పాప వాళ్ళమ్మ
ప్రక్క కూచుంటానంది కానీ, వల్లకాక అన్నం
ప్రక్క కూచుంది.

టైటిల్స్ పూర్తికాగానే తెరమీద భక్తిపాట
ఒకటి మొదలయింది. హీరోయిను కాబోలు పాట
పాడుతూ కళ్ళు మూసుకునివుంది. అమ్మ భక్తి
పాఠవశ్యంతో ఆ తెరమీద దేవుడికి దండం
పెట్టేస్తూ “మంచి సినిమాకే తెచ్చాడు స్మీ
అబ్బాయి” అని నాన్నతో అంటూండడం విని
పించింది.

సినిమా మరో ఆరగంటసేపు అప్పుడాల
పిండిలా సాగింది. తెరమీద అన్నా చెల్లెళ్ళు
గట్టిగా కాగలించేసుకుని ఎందుకో తెగ ఏడిచేస్తు
న్నారు. మా శ్రీమతి కొంచెం యిబ్బందిగా కది
లింది. నా పరిస్థితి అలాగేవుంది. “నేనలా చుట్ట
కాల్చుకొస్తాను” అని లేవబోయేరు నాన్న అమ్మ
కసరడంతో ఆ ప్రయత్నం విరమించుకున్నారు.

ఇంతలో పిల్లలు తగువులాడుకోడం విని
పించింది. సంగతేమిటని శ్రీమతివేపు ప్రశ్నార్థ
కంగా చూసేను. “చాక్లెట్లన్నీ చంటాడు లినేసా
డుట. అది కావాలని ఏడుస్తోంది.”

“నేనెలాగూ టీ తాగడానికి వెళ్ళామనుకొంటు
న్నాను. కొనితెస్తారే” అని లేవబోయేరు.

శ్రీమతి “సినిమా చూడండి-ఇప్పుడేం
బయటకి వెళ్ళడానికి వీలేదు” అంది కోపంగా.
మళ్ళీ కుర్చీలో చతికిలబడ్డాను.

ఇంతలో తెరమీద ఒక హీరో పదిమందితో
భీకరంగా పోట్లాడుటం ప్రారంభించేడు. తెరమీద
వాళ్ళు ఫైటు ప్రారంభించేసరికి పప్పీ అల్లరి
మానేసి బుద్ధిగా చూడడం ప్రారంభించింది.

అబ్బాయిల సంగతి సరేసరి. హాలుదద్దరిల్లి
పోతోంది.

తర్వాత సీను “ఛీ : రాక్షసుడా : వదులు”
అన్న హీరోయిను కేకలతో మొదలయింది.
ఈలంతో కేకలతో హాలు మారుమోగిపోతోంది.
రేపుసీను మొదలవుతోందని ఆ స్టాక్ డైలాగు
వింటేనే తెలిసిపోతోంది. హీరోయిను వంటిమీద
చీర విలన్ లాగేసాడు. జాకెట్ చింపేసాడు.
లంగాబొందు పట్టుకుని లాగడానికి అవస్తూపడు
తున్నాడు. హీరోయిన్ తను పదిలంగా దాచు
కున్న పరువాలని విలన్ కంటపడకుండా

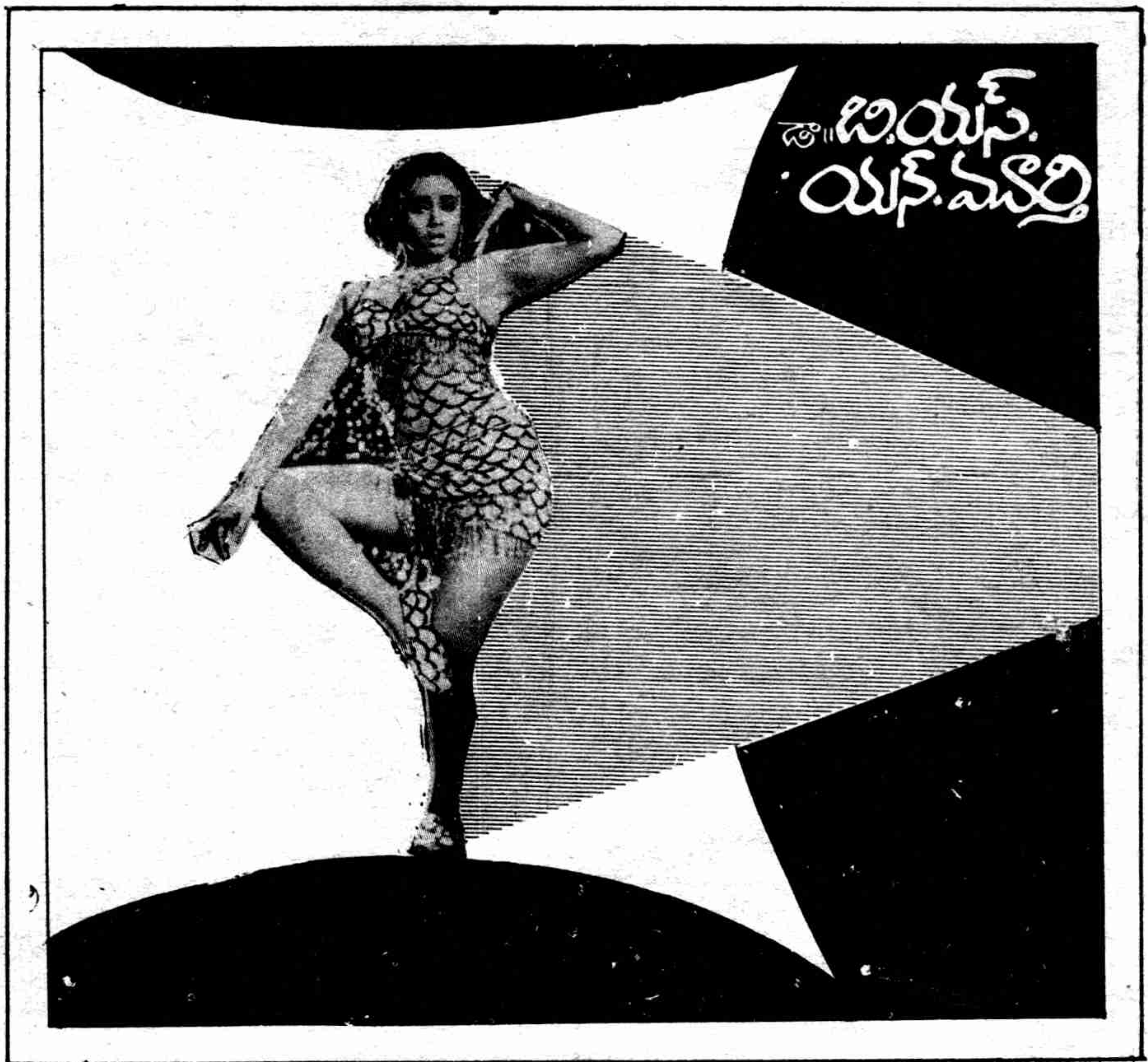
తోంది.

“ఏమండీ. టీ తాగుతానన్నారు కదా,
బయటకి వెళ్ళారండి” అంటూ చటుక్కున
లేచింది శ్రీమతి. నేనూ లేచేను.

ఇలాంటి సీన్లు పిల్లలు చూడడం నాకిష్టం
లేదు. డిస్కెట్లూ, చాక్లెట్లూ కొంటాను రమ్మని
పిలిచేను వాళ్ళని.

“మేం రాంనాన్నా-ఇంటిరెవల్లో వెళ్ళాం”
అన్నారు వాళ్ళు.

“ఇది ఫైటింగ్ సీన్ కదరా-ముందు
ముందు ఇంకా ఫైటింగ్ సీన్లు చాలా ఉన్నాయి-

జాగ్రత్తపడుతూ ప్రేక్షకులకి మాత్రం ఒడుపుగా
చూపెడుతోంది. అమ్మ సణుగుడు మొదలెట్టింది.
నాన్న దిక్కులు చూస్తున్నారు. శ్రీమతి పిల్లల
దృష్టిని మరలించేందుకు ప్రయత్నిస్తోంది కానీ
వాళ్ళలోకంలోనేలేరు.

ఇంతలో అమ్మ మాటలు వినిపించేయి.
“చుట్ట కాల్చుకుంటానన్నారు-పదండి, నాక్కూడా
ఉక్కపోతగా ఉన్నట్టనిపిస్తోంది. ఆలా బయటి
కెళ్ళివద్దాం.” అమ్మా నాన్నా నెమ్మదిగా బయటకి
కదిలేరు. రేవెన్ సీన్ ఇంకా సాగుతూనే ఉంది. తెర
మీద విలన్ హీరోయిన్ల పరుగు పందెం సాగు

అప్పుడు చూడొచ్చు-పదండి బయటకివెళ్ళి అన్నీ
కొనుక్కొద్దాం” అన్నాను ఆశ చూపిస్తూ.

వాళ్ళు ముగ్గురూ ఫ క్కు న న వ్వే రు:
“ఇదేంటి నాన్నగారూ ఇది ఫైటింగ్ సీనంటారు,
రేవెన్ సీనయితే!” అన్నారు నా అజ్ఞానానికి
సవ్వేస్తూ.

పసివాళ్ళని కూడా ఇంతగా ఎడ్యుకేట్
చేయగలగిన తెలుగు సినిమాకి మనసులోనే
జోహార్లు అర్పించుకుంటూ
నోటమాటరాక ఉండి
పోయేను :

